

Bemærkninger til forslaget

Den 16. oktober 1989 godkendte miljøministeren de dele af kommuneplanen for København, der i henhold til kommuneplanlovens § 10, stk. 1, var indkaldt med henblik på at hindre, at der skete en foregribelse af arbejdet i det af miljøministeren nedsatte havneudvalg.

Dermed sattes et foreløbigt punktum for en sag, der på markant vis har haft og stadig har offentlighedens og de politiske beslutningstageres interesse.

Den 29. oktober 1987 fremsatte medlemmer af Socialdemokratiets folketingsgruppe et beslutningsforslag om Københavns Havn (B 25). Se Folketingstidende 1987-88 (1. samling) sp. 910, 3666, tillæg A sp. 1253 og tillæg B sp. 695. Det præciseredes heri, at havneområdets placering i hovedstadsområdet gør det ekstra attraktivt og understreger behovet for en samlet planlægning af områdets udnyttelse. Beslutningsforslaget indeholdt tillige et krav om nedsættelse af et udvalg til at forestå et udrednings- og analysearbejde vedrørende havneområdernes fremtid.

Den 3. november 1987 fremsatte medlemmer af Det Radikale Venstres folketingsgruppe forslag til folketingsbeslutning om Københavns Havns fremtid (B 34). Se Folketingstidende 1987-88 (1. samling), forhandlingerne sp. 1050, 3666, tillæg A sp. 1305 og tillæg B sp. 695. Beslutningsforslaget blev behandlet sammen med B 25. Det radikale beslutningsforslag tilsluttede sig ideen om nedsættelse af et udvalg og henviste i denne forbindelse til den offentlige debat, der var gået forud for fremsættelsen af beslutningsforslagene. Dette beslutningsforslag pegede ligeledes som noget helt centralt på behovet for at sikre en sammenhængende planlægning for Københavns Havn. Målsætningerne for denne planlægning blev detaljeret gennemgået i beslutningsforslagets bemærkninger.

Den 7. april 1988 afgav Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg beretning om Københavns Havns fremtid. Denne beretning gentager, at omdannelsen af Københavns Havn skal ske efter en samlet planlægning. Videre fremhævede beretningen, at miljøministeren skal nedsætte et udvalg, som skal fremsætte alternative forslag til den organisatoriske

og økonomiske tilrettelæggelse af omdannelse af de dele af havnen, der ikke længere anvendes til havneformål, eller som inden for en overskuelig fremtid forventes at overgå til anden anvendelse. Udvalget skal sideløbende hermed i skitseform opstille alternativer over havneområdets fremtidige udvikling.

Efter regeringsskiftet i juni 1988 nedsatte miljøministeren et havneudvalg, der afgav betænkning den 4. april 1989. I forordet til betænkningen skrev udvalgets formand afslutningsvis: »Måtte udvalgets overvejelser, som hermed videregives til miljøministeren, regeringen og offentligheden, vise sig operationelle i det politiske spil. Det skal afgøre, om københavnerne får vandet tilbage, og om mulighederne for at skabe noget afgørende nyt og attraktivt i hjertet af København virkeliggøres.«

Havneudvalgets betænkning fik en positiv modtagelse i offentligheden, og der var dermed skabt en berettiget forventning om, at udvalgets anbefalinger og forslag fik en afgørende indflydelse på såvel hovedstruktur som rammedel i de havnerelaterede dele af Københavns kommuneplan.

Miljøministerens godkendelse af kommuneplanens havnedel synes nærmest fuldstændigt at kuldkaste såvel Folketingets arbejde i denne sag som havneudvalgets omfattende indsats. Det fremhæves i et notat af 19. oktober 1989, at den aftale, der er indgået mellem miljøministeren og overborgmesteren, indebærer, at de overordnede målsætninger, som blev fastlagt i Havneudvalgets betænkning, indføres i kommuneplanens strukturdel. Forslagsstillerne skal ikke bestride, at dette ikke er sket, men den valgte sprogbrug med vage vendinger som »tilstræbes«, »i princippet«, »på længere sigt« og »taget op til vurdering« reducerer målsætninger og principper til hensigtserklæringer og udskyder dermed spørgsmålet om den langsigtede planlægning til kommende kommuneplanrevisioner, aktuel administration af arealanvendelsen for så vidt angår større aktuelle sager og den fremtidige organisatoriske tilrettelæggelse af udviklingen i havneområderne. Dermed har man i mangel af et etableret selskab til styring af udviklingen lagt hele realiseringen af Havneudvalgets inten-